

FILHARMONIA
SZCZECIN

WWW.FILHARMONIA.SZCZECIN.PL

10 marca 2023 roku
Piątek – godz. 19.00

GRANDIOSO Casero | PAGANINI

Orkiestra Symfoniczna
Filharmonii im. M. Karłowicza w Szczecinie

Andrey Baranov skrzypce
Ricardo Casero dyrygent

W programie:

NICCOLÒ PAGANINI

Koncert skrzypcowy nr 2 h-moll op. 7 [28']

- Allegro maestoso
- Adagio
- Rondo à la clochette (Allegretto moderato)

/przerwa/

ALEXANDER von ZEMPLINSKY

Symfonia nr 1 d-moll [32']

- Allegro ma non troppo
- Scherzo (Allegro scherzando) – Trio (Viel ruhiger)
- Sehr innig und breit – Sehr bewegt – Tempo primo
- Finale (Moderato)

Szanowni Państwo,

dobrym obyczajem przyjętym w salach koncertowych jest oklaskiwanie wykonawców wieloczęściowego utworu dopiero po jego zakończeniu.

Krótkie przerwy między poszczególnymi częściami wypełnione są ciszą.

Brawa między częściami, a jeszcze gorzej – w trakcie dłuższej pauzy mogą rozproszyć wykonawców oraz innych słuchaczy, a przez to zburzyć budowane przez muzykę napięcie i nastrój.

ANDREY BARANOV

Zwycięzca prestiżowych konkursów skrzypcowych: im. Królowej Elżbiety w Brukseli, im. Benjamina Brittena i im. Henriego Marteau oraz laureat ponad dwudziestu innych międzynarodowych konkursów. Jest liderem David Oistrakh Quartet, jednego z najwybitniejszych zespołów smyczkowych.

Urodził się w 1986 roku w rodzinie muzyków. Naukę gry na skrzypcach rozpoczął w wieku pięciu lat. Studiował w Konserwatorium im. Rimskiego-Korsakowa w Petersburgu oraz w Conservatoire de Lausanne, jego mentorem i najważniejszym nauczycielem był legendarny francuski skrzypek Pierre Amoyal.

Od swego debiutu w 2005 roku w Filharmonii Petersburskiej Andrey Baranov gościł niemal na wszystkich renomowanych estradach świata – są wśród nich m.in. Concertgebouw w Amsterdamie, Palais des Beaux Arts w Brukseli, Cadogan Hall w Londynie, wiedeńskie Mozarteum, lipski Gewandhaus i berliński Konzerthaus. Koncertował z czołowymi międzynarodowymi orkiestrami: Royal Philharmonic London, Philharmonie Luxembourg, Mahler Chamber Orchestra, Brussels Philharmonic, Orchestre National de Belgique, zespołem MusicAeterna i Sendai Philharmonic. Występował u boku tak znanych artystów, jak wspomniany Pierre Amoyal, Martha Argerich, Julian Rachlin, Boris Andrianov i Liana Isakadze.

Koncerty wirtuozos były transmitowane na cały świat dzięki takim rozgłośniom, jak BR Klassik, Radio Orpheus, Espace 2 (Szwajcaria), YLE Radio (Finlandia), WFYI, WFMT Chicago (USA) i NHK Sendai (Japonia).

W wieku dwudziestu trzech lat Andrey Baranov został mianowany asystentem Pierre'a Amoyala w Conservatoire de Lausanne; jest cenionym wykładowcą na wielu międzynarodowych kursach mistrzowskich. Prowadził gościnnie zajęcia na uczelniach muzycznych w Bangkoku, Chicago, Rydze, Wilnie, Sztokholmie i wielu innych.

RICARDO CASERO

Jest dyrektorem muzycznym Orquesta Reino de Aragón w Hiszpanii – wystąpił z nią na wielu koncertach, towarzysząc tak wybitnym solistom, jak Maxim Vengerov, Sarah Chang czy Natalia Gutman. Od 2007 roku jest również pierwszym dyrygentem i dyrektorem muzycznym Master Symphony Orchestra, a swoją karierę rozwijał współpracując z zespołem Palau de les Arts Reina Sofía w Walencji.

Gościnnie dyrygował wieloma znaczącymi zespołami na świecie – znajdują się wśród nich Staatskapelle Halle, Orchestre de l'Opéra de Marseille, Orkiestra Filharmonii Narodowej Ukrainy i Opera Narodowa w Kijowie, Raanana Symphonette Israel, Orquesta Nacional de España (ONE), Orquesta Sinfónica de Bilbao (BOS), Real Filharmonía de Galicia, Orquesta de València, Orquesta de Extremadura, Orquesta Sinfónica de la Región de Murcia, Orquesta Ciudad de Granada, Orquesta de Córdoba i Orquesta Sinfónica de Castilla y León.

Podczas Festival Internacional de Música de Cine de Córdoba poprowadził Master Symphony Orchestra. Do grona współczesnych kompozytorów, których dzieła prezentował, należą Mark Isham, Trevor Morris, Blake Neely, Christopher Young, Akira Yamaoka, Austin Wintory, Richard Jacques i Borislav Slavov (Międzynarodowy Festiwal Muzyczny PlayFest w Úbeda). W Rydze dyrygował koncertem Master Chamber Players – solistą był Maxim Vengerov.

Jest laureatem nagrody Guinness Book of World Records 2012 za nagranie z 235-osobową orkiestrą ścieżki dźwiękowej do najnowszej gry wideo „Castlevania: Lords of Shadow” firmy Konami.

Ricardo Casero ukończył z wyróżnieniem uczelnie w Hiszpanii, Stanach Zjednoczonych (Indiana University), Wielkiej Brytanii (Guildhall School of Music) i Szwecji (Umeå), studiował u José Chenolla, Keitha Browna, Denisa Wicka i Christiana Lindberga. Był także stypendystą fundacji Fulbrighta oraz Indiana University, gdzie uzyskał dyplom w zakresie gry na puzonie.

GRANDIOSO Casero | PAGANINI

Niccoló Paganini (1782–1840) zdawał sobie sprawę, że zainteresowanie, jakie wzbudzały jego koncerty, znacząco by zmalało, gdyby wykonywane przez siebie utwory zechciał opublikować. Nie zdecydował się zatem na ich wydanie aż do czasu, gdy przestał podróżować i zakończył karierę wirtuoza. Podczas tournée woził tylko głosy orkiestrowe, nikt za jego życia nie widział partii solowych. O swych utworach rzadko mówił (nawet najbliższym przyjaciołom), stąd katalog jego dzieł jest niepewny. W posiadaniu syna kompozytora były cztery partytury koncertów skrzypcowych oraz cztery partie solowe, którym brakowało akompaniamentu.

Koncerty Paganiniego w jego czasach uchodziły ze względu na niezwykle trudności techniczne za niewykonalne dla innych skrzypków. Szczęśliwie jednak wirtuozeria to nie jedyna zaleta tych utworów. Cechuje je nowatorstwo pomysłów, swoista elegancja formy, pomysłowość harmonii i różnorodność efektów instrumentacji, a także odmienność formalna wobec klasycznej w jego czasach postaci koncertu, ustanowionej przez Giovanniego Battistę Viottiego.

II koncert skrzypcowy h-moll op. 7 (1826) Paganiniego jest ciekawy z uwagi na zawarte w nim emocje, urozmaiconą harmonię oraz niebanalną instrumentację (orkiestrowe tutti są jednak mało rozbudowane i służą w zasadzie jako łączniki). Paganini wykazał się tutaj niemałą odwagą w zespoleńiu trudności zarówno dla smyczka, jak i lewej ręki. Warto dostrzec charakterystyczny kształt melodii w części pierwszej (Allegro maestoso). Dwudźwiękowe pasaże i skoki smyczka stanowią godną uwagi nowość: Paganini mógł się tu popisać doskonałą intonacją w niezwykle szybko granych frazach, a także zręcznością prowadzenia smyczka – łączył niekiedy dźwięki tak bardzo odległe, że skrzypkowie nie byli ponoć w stanie określić, w jaki sposób kompozytor osiąga zamierzony efekt.

Śpiewne Adagio jest prostsze technicznie, cechuje je szlachetna, pełna powabu melodyka. Całość wieńczy pełne fantazji „Rondo à la clochette” (czyli doskonale znana wszystkim melomanom „La campanella”): ostateczny dowód na to, że kompozytor potrafił jednak podporządkować swą przyprawiającą o zawrót głowy wirtuozerię dobremu smakowi. François-Joseph Fétis, pierwszy biograf artysty, zanotował, że „pojawilo się tu kilka czarujących efektów smyczkowych, które Paganini wykonał z cudowną błyskotliwością i zręcznością. Smyczek trzepotał tak zwinnie po strunach, a palce poruszały się tak żywo i lekko, że wykonanie wydawało się zgoła łatwe...” (28')

Alexander von Zemlinsky (1871–1942) należy do najwybitniejszych osobowości wiedeńskiego życia muzycznego przełomu wieków – zawsze jednak pozostawał w cieniu Mahlera, Straussa i Schönberga. Ten ostatni – jego uczeń i zarazem szwagier – cenił go bardzo wysoko: „Zemlinsky jest tym człowiekiem, któremu zawdzięczam prawie całą moją wiedzę o technice i problemach komponowania. Zawsze żywiłem głębokie przekonanie, że był on wielkim kompozytorem”.

I Symfonia d-moll (1892) stanowiła uwieńczenie studiów Zemlinsky'ego w wiedeńskim konserwatorium. Sam kompozytor dyrygował jej pierwszą częścią na koncercie zamykającym semestr letni (Johannes Brahms był na tej imprezie obecny jako gość honorowy), a w 1893 roku Johann Nepomuk Fuchs, nauczyciel młodego twórcy, prowadził orkiestrę konserwatoryjną podczas prawykonania całego dzieła. „Zemlinsky czegoś się tu nauczył” – napisał potem Eduard Hanslick – „niestety, dziś pochwałał jest to, co niegdyś uważano za rzecz oczywistą”.

Symfonia nie jest jeszcze, rzecz jasna, przykładem dojrzałego, osobistego stylu kompozytora – wpływy, które go ukształtowały, można tu odnaleźć łatwiej niż w utworach późniejszych: „fascynująca jest wręcz możliwość doświadczenia – powiedzmy, »in statu nascendi« – syntez stylów, która będzie stanowić fundament całej późniejszej twórczości Zemlinsky'ego” (Ingo Dorfmueller).

Czteroczęściowa struktura symfonii nawiązuje do klasycznych wzorców, jej forma jest zwięzła i przejrzysta, a instrumentacja nader zręczna, lecz w zasadzie konserwatywna – niewiele jeszcze miejsc w partyturze zapowiada olśniewającą paletę brzmieniową późniejszego Zemlinsky'ego. Pod tym względem muzyka podąża raczej drogą wyznaczoną przez akademickich kontynuatorów Brahmsa. Sam kompozytor pisał: „[...] moja twórczość stała przez długi czas [...] pod znakiem stylu Brahmsa. Pamiętam, jak moi koledzy uważali za rzecz szczególnie chwalebną komponowanie jak najbardziej »po brahmsowsku«. I tak wkrótce zaczęto nas w Wiedniu określać mianem groźnych »braminów«”.

Wyczuwalne są w symfonii również inne źródła inspiracji: to raczej Bruckner (a nie Brahms) był wzorcem dla wielkich kulminacji w pierwszej części (Allegro ma non troppo), o czym świadczą ostinatowe figury smyczków; w niektórych miejscach zauważalne jest już upodobanie twórcy do mocno schromatyzowanej harmoniki à la Wagner. Zemlinsky'emu udaje się najlepiej zintegrować różne wpływy stylistyczne w wieloodcinkowej części wolnej (Sehr innig und breit), która charakteryzuje się nadto większą swobodą w traktowaniu orkiestry.

Żywiotowe ogniwo drugie (Allegro scherzando) charakteryzują synkopy jakby w stylu Dvořáka, czeskiego przyjaciela Brahmsa; kontrastujące trio (Viel ruhiger), pastoralne i hymniczne zarazem, jest znów ewidentnie dziełem „bramina”. Finał (Moderato) został wywiedziony z trzech tematów; „być może bardziej pasowałby on do jakiejś serenady niż do symfonii, ale tutaj Zemlinsky okazuje się już mistrzem barw orkiestrowych: w radosnej kodzie kompensuje swą uprzednią powściągliwość, demonstrując wreszcie pełną moc instrumentów dętych blaszanych” (Antony Beaumont). (32')

Piotr Urbański

Zapraszamy na kolejne koncerty:

17.03.
pt, 19:00

Sala symfoniczna

GRANDIOSO
Joseph Calleja | Gala operowa

Orkiestra Symfoniczna Filharmonii w Szczecinie

Joseph Calleja tenor

Ramon Tebar dyrygent

W programie (m.in.):

G. PUCCINI – Aria „E lucevan le stelle” z opery „Tosca”

G. VERDI – Aria „Quando le sere al placido” z opery „Luiza Miller”

A. DVOŘÁK – Aria „Vidino divná, přesladká” z opery „Rusałka”

R. LEONCAVALLO – Pieśń „Mattinata”

L. BERNSTEIN – „Maria” z „West Side Story”

24.03.
pt, 19:00

Sala symfoniczna

GRANDIOSO
PENDERECKI | Credo

Orkiestra Symfoniczna Filharmonii w Szczecinie

Chór Teatru Wielkiego im. S. Moniuszki w Poznaniu

Poznański Chór Chłopięcy

Iwona Hossa i Karolina Sikora sopran

Anna Lubańska alt

Adam Zdunikowski tenor

Piotr Nowacki bas

Jacek Kasprzyk dyrygent

K. PENDERECKI – Credo (1998) na głosy solowe, chór chłopięcy, chór mieszany i orkiestrę

10. März 2023
Freitag – 19.00 Uhr

GRANDIOSO Casero | PAGANINI

Sinfonieorchester
der Mieczysław Karłowicz Philharmonie Szczecin

Andrey Baranov Violine
Ricardo Casero Leitung

Programm:

NICCOLÒ PAGANINI
Violinkonzert Nr. 2 h-Moll op. 7 [28']
– Allegro maestoso
– Adagio
– Rondo à la clochette (Allegretto moderato)

/Pause/

ALEXANDER von ZEMPLINSKY
Sinfonie Nr. 1 d-Moll [32']
– Allegro ma non troppo
– Scherzo (Allegro scherzando) – Trio (Viel ruhiger)
– Sehr innig und breit – Sehr bewegt – Tempo primo
– Finale (Moderato)

Sehr geehrte Damen und Herren,

im Rahmen der Konzertsitten wird bekanntlich angenommen, dass erst nach Beendigung einer mehrsätzigen Komposition applaudiert werden darf.

Kurze Pausen zwischen den einzelnen Sätzen sind mit Stille gefüllt.

Der Beifall zwischen den Sätzen kann sowohl Musiker als auch andere Zuhörer verwirren und infolgedessen durch Musik geschaffene Spannung und Stimmung zunichte machen.

ANDREY BARANOV

Er ist Preisträger des Königin-Elisabeth-Violinwettbewerbs sowie der Internationalen Violinwettbewerbe Benjamin Britten und Henri Marteau. Er erhielt auch Preise bei über zwanzig weiteren internationalen Wettbewerben und ist der erste Geiger und Gründungsmitglied des David Oistrakh String Quartet, eines der hervorragendsten Streicherensembles.

Er wurde 1986 in eine Musikerfamilie geboren. Mit fünf Jahren begann er seine Ausbildung im Violinspiel, dann studierte er am St. Petersburger Konservatorium und dem Conservatoire de Lausanne. Sein Mentor und wichtigster Lehrer war der legendäre französische Violinist Pierre Amoyal.

Seit seinem Debüt 2005 bei den St. Petersburger Philharmonikern ist Andrey Baranov auf fast allen renommierten Bühnen der Welt aufgetreten, darunter im Concertgebouw Amsterdam, dem Brüsseler Palais des Beaux Arts, der Londoner Cadogan Hall, dem Wiener Mozarteum, dem Leipziger Gewandhaus und dem Berliner Konzerthaus. Er arbeitete mit führenden Klangkörpern wie dem Royal Philharmonic London, der Philharmonie Luxembourg, dem Mahler Chamber Orchestra, den Brüsseler Philharmonikern, dem Orchestre National de Belgique, dem Ensemble MusicAeterna, dem Orchester des Mariinsky-Theaters, dem Sendai Philharmonic sowie mit berühmten Künstlern wie dem erwähnten Virtuosen Pierre Amoyal, Martha Argerich, Julian Rachlin, Boris Andrianov und Liana Issakadse zusammen.

Die Auftritte des Virtuosen wurden weltweit von Radiosendern wie BR Klassik, Radio Orpheus, Espace 2 (Schweiz), YLE Radio (Finnland), WFYI, WFMT Chicago (USA) und NHK Sendai (Japan) übertragen.

Im Alter von 23 Jahren wurde Andrey Baranov zum Assistenten von Pierre Amoyal am Conservatoire de Lausanne ernannt; ist ein gefragter Dozent bei vielen internationalen Meisterkursen. Er gab Gastkurse an Musikhochschulen in Bangkok, Chicago, Riga, Vilnius, Stockholm, Moskau und vielen anderen.

RICARDO CASERO

Er ist Musikdirektor des Orquesta Reino de Aragón (Spanien) – mit diesem Klangkörper tritt er häufig und begleitet hervorragende Solisten wie Maxim Vengerov, Sarah Chang und Natalia Gutman. Seit 2007 ist er auch Chefdirigent und Musikdirektor des Master Symphony Orchestra; seine Karriere entwickelte er als Dirigent des Ensembles Palau de les Arts Reina Sofia in Valencia.

Ricardo Casero hat weltweit viele namhafte Ensembles als Gastirigent geleitet, darunter die Staatskapelle Halle, das Orchestre de l'Opéra de Marseille, die Nationalphilharmonie der Ukraine und die Nationaloper in Kiew, die Raanana Symphonette Israel, das Orquesta Nacional de España (ONE), das Orquesta Sinfónica de Bilbao (BOS), die Real Filharmonia de Galicia, das Orquesta de Valencia, das Orquesta de Extremadura, das Orquesta Sinfónica de la Región de Murcia, das Orquesta Ciudad de Granada, das Orquesta de Córdoba und das Orquesta Sinfónica de Castilla y León.

Beim Festival Internacional de Música de Cine de Córdoba dirigierte er das Master Symphony Orchestra. Zu den zeitgenössischen Komponisten, deren Werke er präsentiert hat, gehören Mark Isham, Trevor Morris, Blake Neely, Christopher Young, Akira Yamaoka, Austin Wintory, Richard Jacques und Borislav Slavov (International Music Festival PlayFest in Úbeda). In Riga dirigierte er ein Konzert der Master Chamber Players (mit Maxim Vengerov als Solist).

Er erhielt den Preis des Guinness Book of World Records 2012 für die Aufnahme des Soundtracks zum neuestem Videospiel „Castlevania: Lords of Shadow“ der Firma Konami mit einem 235-köpfigen Orchester.

Ricardo Casero absolvierte mit Auszeichnung die Hochschulen in Spanien, den Vereinigten Staaten (Indiana University), Großbritannien (Guildhall School of Music) und Schweden (Umeå), er studierte bei José Chenoll, Keith Brown, Denis Wick und Christian Lindberg. Er war auch Stipendiat der Fulbright Foundation und der Indiana University, wo er sein Solo-Diplom in Posaune erwarb.

GRANDIOSO Casero | PAGANINI

Niccoló Paganini (1782–1840) war sich bewusst, dass das Interesse an seinen Konzerten hätte abnehmen können, wenn er beschlossen hätte, die von ihm aufgeführten Werke zu veröffentlichen. Deswegen entschied er sich, keine Partituren zu publizieren, bis er zu reisen aufhörte und seine Karriere als Virtuose beendete. Auf Tourneen nahm er lediglich die Orchesterstimmen mit; zu seinen Lebzeiten hatte niemand die Soloparts gesehen. Selten sprach er über seine Werke (sogar mit den engsten Freunden), daher bleibt der Katalog seiner Werke unsicher. Der Sohn des Komponisten besaß vier Partituren von Violinkonzerten sowie vier Solostimmen, denen die Begleitung fehlte.

Paganinis Konzerte galten damals aufgrund ihrer außergewöhnlichen technischen Schwierigkeiten als unspielbar. Virtuosität ist aber glücklicherweise nicht der einzige Vorteil dieser Musik. Sie zeichnet sich durch innovative Ideen, einzigartige Eleganz der Form, harmonischen Einfallsreichtum und mannigfaltige Instrumentierungseffekte aus und weicht von der für Giovanni Battista Viotti typischen Gestalt des damaligen klassischen Konzerts ab.

Paganinis **Violinkonzert Nr. 2 h-Moll op. 7** (1826) ist interessant wegen der darin enthaltenen Emotionen, der abwechslungsreichen Harmonik und der originellen Instrumentierung (die Orchester-Tuttis sind jedoch nicht ausgedehnt und dienen im Prinzip als Bindeglieder). Mit großer Kühnheit kombinierte er Schwierigkeiten sowohl für den Bogen als auch für die linke Hand. Zu beachten ist die charakteristische Form der Melodie im ersten Satz (Allegro maestoso). Doppelgriffe und Sprünge sind eine bemerkenswerte Neuerung: Paganini konnte in extrem schnellen Phrasen vollkommene Intonation und Geschicklichkeit der Bogenführung demonstrieren – manchmal verband er so weit entfernte Töne, dass die Geiger angeblich nicht begreifen konnten, wie der Komponist beabsichtigte Effekte erzielte.

Das kantable Adagio ist technisch einfacher konzipiert, enthält eine edle, anmutsvolle Melodie aus. Gekrönt wird das Ganze mit dem fantasiereichen „Rondo à la clochette“ (allen Musiklie-

benden als „La campanella“ bekannt): der endgültige Beweis dafür, dass der Komponist seine schwindelerregende Virtuosität dem guten Geschmack unterzuordnen vermochte. François-Joseph Fétis, der erste Biograf des Künstlers, notierte, dass „einige bezaubernde Klangeffekte im Konzert auftauchten, die Paganini mit wunderschöner Brillanz vorspielte. Der Bogen flatterte so flink über die Saiten, die Finger bewegten sich so frei und lebhaft, dass die Aufführung geradezu leicht zu sein schien...“ (28')

Alexander von Zemlinsky (1871–1942) zählt zu den hervorragenden Persönlichkeiten des Wiener Musiklebens der Jahrhundertwende. Er stand doch stets im Schatten von Mahler, Strauss und Schönberg. Der Letztere – sein Schüler und zugleich sein Schwager – hatte das Andenken an ihn immer hochgehalten: „Zemlinsky ist derjenige, dem ich fast all mein Wissen um die Technik und die Probleme des Komponierens verdanke. Ich habe immer fest geglaubt, dass er ein großer Komponist war“.

Mit der **Sinfonie Nr. 1 d-Moll** (1892) vollendete Zemlinsky sein Studium am Wiener Konservatorium. Er selbst dirigierte den ersten Satz beim Semester-Abschlusskonzert (Johannes Brahms wohnte dieser Veranstaltung als Ehrengast bei), 1893 leitete sein Lehrer Johann Nepomuk Fuchs das Konservatoriumsorchester in der Uraufführung des Gesamtwerks. „Zemlinsky hat etwas gelernt“, schrieb Eduard Hanslick, „das ist heute leider schon ein Lob; früher war es selbstverständlich“.

Natürlich ist der Personalstil Zemlinskys in dieser Sinfonie noch nicht ausgereift, die Einflüsse, die ihn prägten, lassen sich hier deutlicher als in späteren Werken bemerken: „Es ist faszinierend, die stilistische Synthese, auf der Zemlinskys gesamtes späteres Schaffen beruht, gewissermaßen »in statu nascendi« erleben zu können“ (Ingo Dorfmueller).

Der viersätzigte Aufbau der Sinfonie folgt den klassischen Vorbildern, die Formbildung ist knapp und übersichtlich, die Instrumentation gekonnt, aber durchaus konservativ – wenig ist zu ahnen von der schillernden Palette des späten Zemlinsky. Insofern folgt das Werk den von den

akademischen Brahms-Jüngern vorgeschriebenen Bahnen. Der Komponist selbst schrieb: „[...] meine Arbeiten standen eine lange Zeit [...] unter dem Einflusse Brahms'. Ich erinnere mich, wie es auch bei meinen Kollegen als besonders rühmend galt, so »Brahmsisch« als nur möglich zu komponieren. Wir waren auch bald in Wien als gefährliche »Brahminen« berüchtigt“.

Auch andere Inspirationsquellen sind in der Sinfonie spürbar: Für die großen Steigerungen im ersten Satz (Allegro ma non troppo) mit ihren ostinaten Streicherfiguren etwa stand eher Bruckner als Brahms Pate; auch eine Neigung zu chromatischer Reizharmonik à la Wagner macht sich punktuell bemerkbar. Die beste Integration der unterschiedlichen stilistischen Einflüsse gelingt Zemlinsky im mehrgliedrigen langsamen Satz (Sehr innig und breit), der sich auch durch eine größere Freiheit der Orchesterbehandlung auszeichnet.

Der lebhaft zweite Satz (Allegro scherzando) weist Synkopierungen im Stil von Brahms' böhmischem Freund Dvořák auf; das kontrastierende Trio (Viel ruhiger), pastoral und hymnisch zugleich, ist hingegen evident das Werk eines „Brahminen“. Das Finale (Moderato) beruht auf drei Themen; es „wäre vielleicht eher für eine Serenade als für eine Sinfonie geeignet, doch auch hier erweist sich Zemlinsky als Meister der Farbe, und in der jubelnden Coda macht er seine frühere Zurückhaltung wett, indem er schließlich die volle Kraft der Blechbläser entfesselt“ (Antony Beaumont). (32')

Piotr Urbański
(Deutsche Fassung von Tomasz Kowalewski)

WIR LADEN SIE ZU UNSEREN KONZERTEN EIN:

17.03.
Fr, 19:00

großer Konzertsaal

GRANDIOSO
Joseph Calleja | Operngala

Sinfonieorchester der Philharmonie Szczecin
Joseph Calleja Tenor
Ramon Tebar Leitung

Programm:
G. PUCCINI – Arie „E lucevan le stelle“ aus der Oper „Tosca“
G. VERDI – Arie „Quando le sere al placido“ aus der Oper „Luisa Miller“
A. DVOŘÁK – Arie „Vidino divná, přesladká“ aus der Oper „Rusalka“
R. LEONCAVALLO – Mattinata
L. BERNSTEIN – „Maria“ aus „West Side Story“ u.a.

24.03.
Fr, 19:00

großer Konzertsaal

GRANDIOSO
PENDERECKI | Credo

Sinfonieorchester der Philharmonie Szczecin
Chor des S. Moniuszko-Theater Poznań
Posener Knabenchor
Iwona Hossa und Karolina Sikora Sopran
Anna Lubańska Alt
Adam Zdunikowski Tenor
Piotr Nowacki Bass
Jacek Kasprzyk Leitung

Programm:
K. PENDERECKI – Credo (1998) für Solostimmen, Knabenchor, gemischten Chor und Orchester

ORKIESTRA W DZISIEJSZYM KONCERCIE / ORCHESTER IM HEUTIGEN KONZERT

KONCERTMISTRZ / KONZERTMEISTER
Paweł Maślanka

I SKRZYPCE / 1. VIOLINE
Maria Sosnowska
Edyta Wolańska
Anna Majewska
Joanna Hajkiewicz
Elżbieta Fabiszak-Dąbrowska
Maciej Musiał
Dominik Gugała
Maria Nowak
Alina Krzyżewska
Marcin Kieruczenko
Izabela Wojciechowska

II SKRZYPCE / 2. VIOLINE
Diana Miszkiewicz-Gugała
Magdalena Pajestka
Joanna Ostaszewska
Łukasz Górewicz
Robert Cybulski
Małgorzata Kazimierczak
Małgorzata Borowiecka
Zoja Pankowska
Patrycja Kozak
Anna Czechorowska

ALTÓWKA / BRATSCH
Wojciech Mazur
Ewa Kuśnierz
Dominika Kotlicka
Ludmiła Rusin
Roman Żuchowicz
Aleksandra Majewska
Izabela Joniec
Magdalena Dąbrowska*

WIOLONCZELA / VIOLONCELLO
Tomasz Szczęsny
Klara Świdrów
Hanna Możejewska
Jacek Tomczak
Natalia Wesołowska
Dorota Cieśla
Beata Sawrymowicz

KONTRABASY / KONTRABASS
Paweł Jędrzejewski
Michał Mitschke
Wojciech Gunia
Robert Możejewski
Jan Gottschling

FLETY / FLÖTE
Anna Wojnowicz-Drężek
Elżbieta Podleśny-Głowacka

OBOJE / OBOE
Katarzyna Rachmaciej
Grzegorz Świątciuchowski

KLARNETY / KLARINETTE
Krzysztof Krzyżewski
Bogusław Jakubowski

FAGOTY / FAGOTT
Edyta Moroz
Michał Szydłowski

WALTORNIE / HORN
Oleksandr Melnychenko
Dmitrij Wdowichenko
Katarzyna Sułkowska
Dawid Kostrzewa

TRĄBKI / TROMPETE
Sławomir Kuszvara
Bogdan Rymaszewski

PUZON / POSAUNE
Mateusz Kupski
Radosław Gdula*
Igor Puszkarski

TUBA
Tomasz Zienkiewicz

KOTŁY / PAUKEN
Dariusz Jagiełło

PERKUSJA / SCHLAGZEUG
Jorge Luis Valcarcel Gregorio
Bogdan Pilak

*gościnnie / als gast

GALERIA POZIOM 4

Zapraszamy na wystawę:

CHRIS NIEDENTHAL PRL – RP / wystawa fotografii

19 stycznia – 31 marca 2023

„Fotografuję Polskę i polską historię współczesną już od 50 lat. Jestem Polakiem urodzonym w Anglii i obserwowałem Polskę właściwie okiem młodego Anglika. Moje dwa kraje różniły się we wszystkim – i stąd to moje zainteresowanie. Przez te 50 lat Polska zmieniała się w imponujący sposób, a ja z czasem stałem się nieco starszym, polskim już Polakiem. Na wystawie tej znajdują się moje fotografie i z życia codziennego, i politycznego. Nigdy jeszcze nie odłożyłem aparatu”.

Chris Niedenthal urodził się w polskiej rodzinie w Londynie. Studiował fotografię w London College of Printing, po czym w 1973 roku przyjechał do Polski na kilka miesięcy i pozostał do dziś.

Galeria dostępna w soboty i niedziele w godzinach 12:00 – 16:00 (ostatnie wejście 15:30)

Bilety w cenie 10 zł do kupienia w kasach i na stronie Filharmonii.

Dla gości koncertów galeria dostępna w dniu koncertu:

pół godziny przed, w przerwie i po koncercie z ważnym biletem na dany koncert.

Partnerzy Galerii:

SZCZECIN
STARE MIASTO

edu

Filharmonia

Donuta zaprasza to cykl koncertów kameralnych z udziałem Muzyków Orkiestry Symfonicznej Filharmonii w Szczecinie, które w sezonie 2022/2023 dedykowane są grupom przed-szkolnym, wczesnoszkolnym oraz – po raz pierwszy w historii Filharmonii – **Seniorom**.

Żyjemy w czasach, kiedy dzieci i Dziadkowie są często daleko od siebie. Nie sposób przecenić roli Dziadków w wychowaniu dziecka – ich cierpliwości, spokoju, wiedzy i życiowego doświadczenia. Przebywanie z Dziadkami to dla dziecka same korzyści, a i seniorzy czerpią wiele radości i pozytywnych emocji z kontaktu z najmłodszymi.

Dlatego w czasach „porwanych więzi” Filharmonia wychodzi naprzeciw potrzebom społecznym i umożliwia wspólne cieszenie się muzyką przez najmłodszych i najstarszych. Nasza dobrze sprawdzona audycja „Donuta zaprasza” w tym sezonie nabierze nowych barw. Na salę kameralną zapraszamy jednocześnie dzieci i seniorów, aby wspólnie przeżywać barwy muzyki granej na żywo przez szczecińskich filharmoników. Te międzypokoleniowe spotkania na pewno na długo pozostaną w pamięci „adoptowanych” Dziadków i Wnuków.

Najbliższe terminy:

13 marca 2023, poniedziałek – godz. 9:00 i 11:00

27 marca, poniedziałek – godz. 9:00 i 11:00

ARTUR RUCIŃSKI
PIER GIORGIO MORANDI
ORKIESTRA SYMFONICZNA
FILHARMONII W SZCZECINIE

EDYCJA LIMITOWANA

ALBUM DOSTĘPNY W SKLEPIE FILHARMONII

**Kulturalna
Grupa
Energetyczna**

Mecenas Roku 2023
Filharmonii im. Mieczysława Karłowicza
w Szczecinie

Mecenas Roku 2023

Oficjalnym Partner Filharmonii
w Szczecinie jest Dealer BMW Bońkowscy

Partner Filharmonii

Partner Filharmonii

Partner Filharmonii

Partner Filharmonii

Znajdziesz nas / Unsere Webpräsenz:

www.filharmonia.szczecin.pl

facebook.com/filharmoniaszczecin | instagram.com/filharmoniaszczecin | twitter.com/filharmoniaszn
tiktok.com/filharmoniaawszczecin | youtube.com/filharmoniaszczecin | youtube.com/edufilharmoniaszczecin